

Like His Dead is Lying Before Him

An Existentialist Look At Tisha B'Av

R. Mois Navon

Beit HaKenneset HaSefaradi BeRimon – (Devarim) 5780

ודומה כמי שמתו מוטל לפניו.

“Like His Dead is Lying Before Him” – this is how we are to approach Tisha B'Av.

So teaches the Gemara, already from the beginning of the fast:

תלמוד בבלי מסכת תענית דף ל עמוד א

אמר רב יהודה אמר רב: כך היה מנהגו של רבי יהודה ברבי אילעאי: ערב תשעה באב מביאין לו פת חרבה במלח, ויושב בין תנור לכיריים, ואוכל, ושותה עליה קיתון של מים, **ודומה כמי שמתו מוטל לפניו**.

And so teaches Mesechet Sofrim regarding the day itself:

מסכתות קטנות מסכת סופרים פרק יח הלכה ט

והקורא בתשעה באב אומר ברוך דיין האמת. ויש שמניחין את התורה על הקרקע באסכילות שחורה, ואומרין נפלה עטרת ראשינו, וקורעין [ג"א קוראין] ומספידין כאדם שמתו מוטל לפניו;

I would like to understand this better. I realize that the loss of the Temple, and even all the calamities throughout history demand our attention – even our mourning. But why, and how, are we to mourn to the point of the unparalleled anguish and distress (tzaar u'metzuka) that one, lo aleinu, feels when his close relative lies dead at his feet?!?!

I believe the answer can be found by delving a bit deeper in to two well-known Talmudic teachings about Tisha B'Av:

תלמוד בבלי מסכת תענית דף כו עמוד א-ב

חמשה דברים אירעו את אבותינו בשבעה עשר בתמוז, וחמשה בתשעה באב. ... בתשעה באב: נגזר על אבותינו שלא יכנסו לארץ, וחרב הבית בראשונה ובשניה, ונלכדה ביתר, ונחרשה העיר.

Why these 5 things on the 9th? Surely there were other terrible events that occurred on this ominous day before the Mishna was closed.¹ Of course there were. But as I have said many times, the Mishna comes not to teach a history lesson but a lesson in philosophy.

¹ Also, there seems to be a claim that the plowing of the city was really the plowing of the heichal (as brought in Yerushalmi and Rambam (Taanit 5:3), and this apparently happened *before* the decimation of Beitar. If so, this is another point in favor of understanding the list not as historical but philosophical.

חברותא - הערות תענית דף כו עמוד ב הערה (1561): כפי שנאמר "ציון שדה תחרש". שנחרשה כולה, ונעשית כשדה חרושה. רש"י להלן [כט א, ד"ה נחרשה]. אמנם בירושלמי ובפוסקים מצינו, שהכוונה לכך שחרש טורנוסרופוס הרשע את ההיכל. Some have noted that if Quintus Tineius Rufus plowed the heichal, it would have been three years or more before the fall of the Beitar (at the end of the Bar Kokhba revolt).

But what exactly is the lesson? I believe that the message of the Mishna begins to reveal itself when we parallel this list of five mournful events to the list of five “inuyim” (afflictions) to be observed on Tisha B’av:

תלמוד בבלי מסכת תענית דף ל עמוד א

– תנו רבנן: כל מצות הנהגות באבל נוהגות בתשעה באב: (1) אסור באכילה ובשתיה, (2) [ברחיצה – רי"ף², רמב"ם³, וכו'] (3) ובסיכה (4) ובנעילת הסנדל, (5) ובתשמיש המטה, ואסור לקרות בתורה בנביאים ובכתובים, ולשנות במשנה בתלמוד ובמדרש ובהלכות ובאגדות.

Now if we line up the afflictions with the mournful events we get the following

חמשת האירועים	חמשת העינויים
נגזר על אבותינו שלא יכנסו לארץ	אסור באכילה ובשתיה
וחרב הבית בראשונה	ברחיצה
ובשניה	ובסיכה
ונלכדה ביתר	ובנעילת הסנדל
ונחרשה העיר	ובתשמיש המטה

So, while this doesn't seem to help us get any closer to an understanding of the events, I noticed that the things with which we are to afflict ourselves are primary elements of the various levels of human needs described by psychologist Abraham Maslow. That is, Abraham Maslow taught that people have an ultimate need to actualize themselves (mimush atzmi), to become all they can be; however to get to there, they need to ascend, as it were, a Pyramid of Needs that start with basic needs, what he called, Deficiency Needs (צרכים חיוניים – צרכי חסר) – things that if you lack you simply can't progress.

² רי"ף מסכת תענית דף י עמוד א
 ת"ר כל מצות הנהגות באבל נוהגות בטי"ב. אסור ברחיצה ובסיכה ובנעילת הסנדל ובתשמיש המטה ואסור לקרות בתורה ובנביאים ובכתובים ולשנות במשנה ובתלמוד ובהלכות ובאגדות

³ רמב"ם הלכות תעניות פרק ה הלכה י
 ואסור ברחיצה בין בחמין בין בצונן ואפילו להושיט אצבעו במים, ואסור בסיכה של תענוג ובנעילת הסנדל ובתשמיש המטה

These deficiency needs come in a logical order, one being more fundamental than the other:

1. At the bottom of the pyramid we find the most fundamental needs: food and drink (sometimes referred to as physiological needs). This, of course, aligns precisely with the first “affliction” on the fast day.
2. After this we need to secure our safety needs, health being primary among them. Here, I offer that “washing,” as the most basic means of securing our health, is symbolic of this level of needs.
3. Following this, Maslow says we must find love and friendship. This aligns with “anointing” – i.e., the application of oils – as we find that Ruth prepared to meet Boaz by anointing herself:

רות פרק ג פסוק ג

(ג) וְרַחֲצָתָ וְסָכָתָ וְשָׁמַתָּ שְׁמֶלְתֶיךָ עָלֶיךָ וַיְרִדְתָּ הַגֶּרָן...⁴

4. Having taken care of these needs one will seek to fulfill his need for esteem, respect (הַעֲרָכָה, קְבוּדָה). A natural symbol for this is “shoes”. In an essay on the symbolism of the shoe in Jewish sources published in 1915, Rabbi Yaakov Nacht writes: “The shoe denotes supreme power and possession. 'Den Pantoffel schwingen' [“swing the slipper”] is a well-known proverbial expression marking off the shoe as the **symbol of power**.” And the Gemara teaches that one should sell his house in order to have shoes. Rashi explains, “For there is no greater disgrace than to walk barefoot.”

תלמוד בבלי מסכת שבת דף קכט עמוד א

אמר רב יהודה אמר רב: לעולם **ימכור אדם קורות ביתו** ויקח מנעלים לרגליו,

רש"י מסכת שבת דף קכט עמוד א

ויקח מנעלים - שאין לך ביזוי מן המהלך יחף בשוק.

And when we say the morning blessing “Shaasa Li KOL TZARKI (NEEDS)” we say this on having SHOES.

תלמוד בבלי מסכת ברכות דף ס עמוד ב [עם חברותא]

כשנועל מנעליו, לומר: ברוך שעשה לי כל צרכי.

Are shoes “all our needs”? Of course not. But they are the symbol of that last of the deficiency needs and thus, upon handling these needs, indeed ALL of our (deficiency) needs have been taken care of!!

5. Finally, having taken care of all one’s “Deficiency Needs” the top of the ladder is crowned with the “Being Need” of self-actualization. Again, the point is that ultimately we all want to be all that we can be, but to even begin to work on that,

⁴ Similarly Esther (2:12) though doesn't use the word “anoint”:

בְּהִיגֵעַ יוֹרְנָה וְנִעְרָה לְבוֹא אֶל-הַמֶּלֶךְ אַחֲשֵׁרֶשׁ, מִקֶּחַ הָיְתָה לָהּ כֶּדֶת הַנָּשִׁים שְׁנַיִם עָשָׂר חֹדֶשׁ--כִּי כֵן מְלָאוּ, יָמֵי מְרוֹקֶיהָ: **שֵׁשֶׁה חֳדָשִׁים, בְּשִׁמּוֹן הַמֶּר, וְשֵׁשֶׁה חֳדָשִׁים בְּבִשְׂמִים, וּבִתְמֻרוֹקֵי הַנָּשִׁים.**

we need to have taken care of the other four categories of needs. Now, self-actualization can be many things for many people, but for a believing Jew it means being at one with God's purpose. In a word, "deveikut" – to be married to God (see Derech Hashem I:2:1-3). And to here we find that last affliction of "marital relations."

But let us remember that we are talking about Tisha B'Av – a time of mourning. So we return to the five mournful events that occurred on this day:

1. We mourn the loss of the ability to enter the land of Israel. The land of Israel represents many things, but at its very base, it is described as "the land of milk and honey" – it provides us with the most basic of our needs to flourish: food and drink. And so we mourn the loss of this most basic necessity to exist. Level one of the pyramid is lost. [Today, of course, we have the ability to return to our land and enjoy its fruits, but I would still say we are in a mournful state of war in which the world *entire* rejects our sovereignty over half of our God given territory, which brings us to the next mournful event].
2. We mourn the loss of the first Temple. What was lost with the destruction of the first Temple? To understand, we need look no further than how it was that king Solomon was given permission to build the Temple. Answer: Security. King Solomon, as opposed to his father David, or anyone before him, had achieved peace and security for the nation:

מלכים א פרק ה

(טז) וַיִּשְׁלַח שְׁלֹמֹה אֶל חִירָם לֵאמֹר: (יז) אֶתָּה יָדַעְתָּ אֶת דְּוֹד אָבִי כִּי לֹא יָכַל לְבָנוֹת בַּיִת לְשֵׁם יְקֹוֹק אֱלֹהָיו מִפְּנֵי הַמִּלְחָמָה אֲשֶׁר סָבְבָהּוּ עַד תָּתִיב יְקֹוֹק אֶתְּכֶם תַּחַת כַּפּוֹת רַגְלֵי: (יח) וְעַתָּה הִנֵּי יְקֹוֹק אֱלֹהֵי לִי מִסְבִּיב אֵין שָׁטוֹן וְאֵין פְּגַע רָע: (יט) וְהִנֵּי אֵמֵר לְבָנוֹת בַּיִת לְשֵׁם יְקֹוֹק אֱלֹהֵי כְּאֲשֶׁר דִּבֶּר יְקֹוֹק אֶל דְּוֹד אָבִי לֵאמֹר בְּנֵךְ אֲשֶׁר אָתָּן תַּחֲתֶיךָ עַל כְּסֵאֶךָ הוּא יִבְנֶה הַבַּיִת לְשִׁמִּי:

But today we mourn the loss of the first Temple. We mourn the loss of personal security – the second most fundamental need in personal growth.

3. And we mourn the loss of the second Temple. How did we lose the second Temple? Every school child knows the answer to that: Sinat Hinam (Gratuitous Hatred) [Yoma 9b]. And so we mourn the loss of love and friendship – the third level of human needs so crucial to personal growth and flourishing.
4. And we mourn the decimation of Beitar. What was so special about Beitar?

Surely the Romans destroyed many other worthy cities?! The Rambam explains:

רמב"ם הלכות תעניות פרק ה הלכה ג

... נלכדה עיר גדולה וביתר שמה, והיו בה אלפים ורבות מישראל והיה להם מלך גדול ודימו כל ישראל וגדולי החכמים שהוא המלך המשיח, ונפל ביד גויים ונהרגו כולם והיתה צרה גדולה כמו ... חורבן המקדש,

This was no ordinary city, this was the greatest of cities, led by a leader anticipated to be the very savior of humanity. Not only that, the city wasn't just taken, it was completely decimated – all respect that our nation had was lost that day. We could no longer hold our heads up. We lost self-respect, self-esteem –

the very things needed to reach beyond our deficiency needs to actualize ourselves.⁵

5. And finally, we mourn for the loss of the Heichal (the Sanctuary). The Rambam, following the Talmud Yerushalmi, explains:

רמב"ם הלכות תעניות פרק ה הלכה ג

ובו ביום המוכן לפורענות, חרש טורנוסרופוס הרשע, ממלכי אדום, את ההיכל ואת סביביו לקיים +ירמיהו כ"ו+ ציון שדה תחרש.

The Heichal, the sanctuary, that most intimate of places on the face of the earth represents the very "deveikut", the very connection, between man and God.

Therein reside the cherubs, the kruvim, which, when there is love between man and God, the kruvim in turn are found embracing:

יומא נד:א

אמר רב קטינא: בשעה שהיו ישראל עולין לרגל מגללין להם את הפרוכת, ומראין להם את הכרובים שהיו מעורים זה בזה, ואומרים להן: ראו חבתכם לפני המקום כחבת זכר ונקבה.

רבינו בחיי שמות פרק כה [1255-1340, ספרד]

וצריך שתתבונן במאמרם זה כי היו הכרובים כצורה הזו למשל נמרץ להעיד על הפלגת הדבקות שבין הקב"ה לישראל בלא שום אמצעי, כי הוא יתעלה בדד ינחנו לישראל (דברים לב, יב) "ואין עמו אל נכר", כשאר העו"ג אשר חלק להם שרים של מעלה.

But at the time of the destruction they no longer embrace – there is no marital relations, there is no deveikut, there is no self-actualization.

בבא בתרא צט:א

כיצד הן עומדין? רבי יוחנן ורי אלעזר, חד אמר: פניהם איש אל אחיו, וחד אמר: פניהם לבית. ולמ"ד פניהם איש אל אחיו, הא כתיב: +דברי הימים ב' ג'+ ופניהם לבית! לא קשיא: כאן בזמן שישראל עושין רצונו של מקום, כאן בזמן שאין ישראל עושין רצונו של מקום...

So with this understanding of the events we mourn over, I hope that answers our questions about why and how we can and must mourn on Tisha B'Av: as if our dead is in front of us. It is because the dead man in front of us – is us, ourselves!! We have become bereft of all possibility of actualizing ourselves. We have become bereft of achieving any meaning to our existence. We are inconsolable. As the Mishna (paraphrased) teaches:

משנה מסכת אבות פרק ד משנה יח

רבי שמעון בן אלעזר אומר אל תרצה את חבירך בשעת כעסו ואל תנחמנו בשעה שמתו מוטל לפניו

And so we mourn.

⁵ And perhaps this is the reason we skip the blessing of "she'asah li kol tzarki" on Tisha B'Av – not because we don't put on leather shoes, but because what those leather shoes symbolize – i.e., the attainment of all our deficiency needs. On Tisha B'Av we lament that we have not attained any of our deficiency needs.